

Forfatter: Bagger, Carl

Titel: Udrag fra FRAGMENTER AF DEN SPANSKE KRØNIKE

Citation: Bagger, Carl: "Udvalgte Skrifter", i Bagger, Carl: *Udvalgte Skrifter*, udg. af OSKAR SCHLICHTKRULL , 1928, s. 216. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-bagger01val-shoot-idm140621536535008.pdf> (tilgået 01. december 2021)

Anvendt udgave: Udvalgte Skrifter

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

2.

⌘ Og Zaragoza var i Maurerhænder;
Almoctad hed den alderstegne Konge.
Hvor gammel han end var, saa var hans Sjæl
Dog ung og kraftig; Haanden længtes efter
Erobringer, den vilde herske over
Det hele Spanien, ei kun en enkelt By.

⌘ Almoctad klædte som Zigeuner sig,
Achmed, hans Søn, iførtes samme Dragt;
Formummede da ginge Søn og Fader,
Som Speidere paa Veien hen til Burgos.
Men Achmed tog til Orde: »Herre Fader,
Profeten byder Aabenhjertighed,
Men Du gaaer skjult tilværks. Profeten byder:
[217](#) Med krumme Sabel, lange Landser søg
Din Fjende paa den grønne Mark, og da
Vil selv Profeten føre Dig til Seiren!« -

⌘ Men Faderen var taus og mørk; han lod
Som om han Sønnens Ord ei havde hørt,
Og videre paa Veien ginge Begge.
Men Achmed tog til Orde: »Herre Fader,
Jeg vorder ræd, thi Veien er saa mørk,
Kan ei vi vende om? - Ei Mahomed
Vil hulle sig i List og Nat, den aabne
Profet foragter List og Nat, og ønsker
Begeistring kun og Dagens stærke Skin.
Ved dette rænkefulde Speidertog
Har Du Profetens Redlighed fornærmet:
Hans lyse Maane saaes paa fjerde Nat
Ei hvor den ellers altid for os lyste -
See Taagen har sig lagt om Træ'r og Buske.« -

⌘ Men Faderen var taus og mørk; han lod
Som om han Sønnens Ord ei havde hørt,
Og videre paa Veien gik de Tvende.

⌘ Men Achmed greb sin Faders Kjortelflig
Og kasted sig i Støvet for hans Fødder:
»Kald i Erindringen tilbage Dine
Forgængeres Historie, min Fader!
Hvor nu Du hersker, herskede Kalifer
Af den forgudede Ommeiaslægt.
Fra Ganges, over Asien, gennem det
Forbrændte Africa, hid til Gibraltar
Sig strakte deres Rige, og saalænge
De gik med krummet Sværd den lige Vei
[218](#) Og holdt med Alvor ved Profetens Lære,
Da fulgte Lykken dem - da blomstred Slægten!
Men da de optog vantroe Sæder, da
I Slaget meer ei flammed Mahoms Aand,
Men kun Begeistring, hvis urene Kilde
Var den forbudne Drik - da styrted Slægten!
Hixem den Tredie blev af Folket afsat;
Paa Torvet raabte Mængden aabenlydt:
Der er ei Held meer ved Ommeiastammen,
Den bringer Sorrig over Troens Børn! -
Da sprang paa Torvet frem den Sidste af
Den fordum store Ommeiadeslægt,
En Yngling var det, Hixems arme Søn,
Med Graad han raabte: giv mig een Dag Sceptret,

Og dræb den næste Dag mig, hvis Jer synes! -
Men Ingen hørte ham og han forsvandt,
Og gik til Africa, i Ørknens ud,
Og - Ørknens Løver aad med Hyl hans Liig
I Sandet. - Fader, o lad ei vor Slægt
Fortørne Herren, liig Ommeiastammen;
Lad os ei *den* Dag leve, at man seer
Dig styrte fra Din Throne, at man hører
Din Achmed raabe: giv mig een Dag Sceptret,
Og dræb den næste Dag mig, hvis Jer synes,
Hvad heller giv min Krop til Ørknens Løver!« - -

☞ Da pegede den gamle Konning op
Imod den brede, mørktilslørte Himmel,
Og svarte barsk: »Profeten er ei vred,
Fordi jeg vil en mægtig Hersker være!
Nei, Mahomed er ikke vred, han gjemmer
Ikkun sin Maane, til den høitforbauset
Skal see Almoclad paa de Christnes Throne!« -
219 Men neppe havde Kongen sagt de Ord,
Før Maanen med sin skjønnne, fulde Skive
Op af de sorte Uveirsskyer dukked,
Retsom en pragtfuld Blomst, der springer ud
Med yndigt Farveskjær blandt dunkle Blade.
Pletteret laae det rige Landskab for
Den gamle Konges Øie - see! da viste
Sig for hans Blik en ukjær Skikkelse:
Bagved en Hyldebusk stod alvorsfuld
I Fløielskaaben med de gyldne Fryndser
Rodrigo Diaz, lænet til sit gode Sværd
Og raabte harmfuld til den gamle Konge:
»Hvi gaaer som Tigger Du paa Speiderviis?
Tør ikke meer Du see os kjækt i Øiet?
Ha see! skjøndt Du er Mand med Vaar og Vintre,
Staaer Du tilskamme for en Ungersvend!
Kald dine vilde Horder sammen, sæt
I Sadlen Dig med Perler om Din Turban
Og smyk Dig med Din kongelige Dragt,
Da skal jeg møde Dig i vilden Slag.
Vi har alt længe ventet Dig: langs Grændsen
I vore Borge, Dag og Nat, med Bidsler,
Med Sadler vore muntre Heste stod -
Gaa skamfuld bort og bedre Dig, o Konge!« - -

☞ Da svarte Kongen: »vel jeg kjender Dig,
Rodrigo Diaz, tæm Dit unge Sind!
Jeg møder Jer med List, thi listig er
Hver Christen, skjøndt han gjerne lader from -
Skal jeg fortælle Dig, hvordan I handle
Selv Eders Konger er Forbrydere,
Hvor lifligt end dem Krøniken vil sminke:
Det er ei længe siden, at Kong Sancho
220 Sin skyldfrie Broder, Antolin, lod smedde
Til Væggen fast og grusomt martred ham
I *nitten* Aar! hvert Aar blev Jernene
Gjort smallere, for at de kunde passe
Den meer og meer fortærte Knokkelhaand.
Men i det tyvende, det sidste Aar,
Da endelig Antolin var Døden nær,
Befalte Sancho, Lænken skulde løsnes.
Da raabte Antolin: lad Lænken sidde,
Med hvad jeg leved, vil jeg ogsaa døe! -
End i Zamora paa hans Gravsteen staaer
Udhuggen Antolin den Lænkebundne;
Da vi Zamora fra Jer tog, vi fandt
Hint Skjændselsmonument for Broderhadet!« -

☞ Men dette krænkede Rodrigo Diaz,
Vredladen svarte han: »nu, Kong Almoctad,
Hin Liigsteen skal ei meer forarge Dig,
Med Guds Hjælp faae vi atter nok Zamora!«

☞ Da lød med Haan den onde Konges Svar:
»End faaer Zamora Du, Du faaer dog neppe
Zamoras Kirkeklokker med det samme;
Dem nedtog vi af Kathedralen flux
Og bored Huller i dem langs ad Randen
Og fæsted Messinglænker i hvert Hul.
Omvendte, hænge de i Zaragoza,
Som Lamper, i den hvælvede Moskee!«

☞ En Torden lød, et Lyn paa Himlen glimted,
Regndraaberne paa Skovens Kroner pladsked;
Iklædt en Handske, syet af sorte Skyer,
Trak Herrens Haand igjen tilbage til sig
[221](#) Langt ind i Himmelen den gule Maane
Og mørknede det før saa lyse Landskab.
Imellem Buskene forsvandt Almoctad!
Men tankefuld til Burgos gik Rodrigo,
Thi Strid der var imellem begge Fædre.